

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 241 — Barcelona, desembre 1962

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

I L'AUGMENT DE SALARIS, QUAN ?

Cóm parar la taula per als fills i la família ? Cóm arribar amb els salaris actuals fins al final de setmana ? Aquestes altres preguntes angunioses es plantegen diàriament a les llars obreres. El cost de la vida està pujant a un tal ritme que arreu s'estenen l'alarma i la indignació.

On anem a parar ! Aquest és el clam general. L'oli ja ha arribat a 38 i 39 pts., la carn de vedella es ven a 120 pts. (i no és pas la millor), la carn de bè en poques setmanes ha passat de 60 a 80 i fins 90 pts. No cal seguir. Qualsevol lector està en condicions de continuar la llista inacabable d'articles de primera necessitat, com la llet, verdures i altres, que s'han apujat en les darreres setmanes.

I mentres tant, què passa amb els salaris ? Cóm responen el govern i els jerarques sindicals a la legítima petició d'un augment general de salaris ? Mentre deixen camp lliure a la pujada dels preus, mantenen bloquejat el salari base des de l'any 1956.

No manquen polèmiques, declaracions i articles sobre aquest tema, i àdhuc « reconeixements » que cal augmentar els salaris. « **Solidaridad Nacional** » del 2 de novembre deia: « **Entre los precios por un lado y las retribuciones de cuantos trabajan por cuenta ajena por otro, se advierte una distancia cada vez mayor. Esto da lugar a que más de la mitad de los españoles vean mermados los ingresos reales que basan su existencia** ».

Hi han molts comentaris franquistes en la línia de la promesa feta per els caps nacionals sindicals, reunits els 2 i 3 d'octubre, que anem cap a un nou tipus de salari mínim i interprofessional. També es diu que hi hauran augments a primer d'any.

Però mentre els diaris i els jerarques escriuen i parlen sobre preus i salaris, els treballadors s'atenien a un fet molt concret: a l'hora de cobrar es troben amb el cap ple de promeses i la butxaca buida de diners.

Per aixó els treballadors no poden fer-se il·lusions. La finalitat d'aquestes declaracions és adormir-los. Intenten crear un clima « d'espera », difondre esperances que paralitzin l'acció en defensa d'un augment de salaris.

Convé que quedi clar que si els jerarques sindicals — amb Solís al davant — s'han pronunciat per un nou tipus de salaris ha estat perquè la lluita decidida dels treballadors durant aquesta primavera els va obligar a fixar posició. No està de més recordar que Franco en el discurs de Garabitas va dir que un augment de salaris era impossible. Al mateix temps han pensat que aixís podrien recuperar una mica del prestigi perdut en les darreres vagues.

Però un cop feta la promesa és evident que estan fent el ronsa i que no tenen cap

pressa a sortir d'aquest immobilisme si l'acció de la classe obrera no els obliga.

Del govern no cal esperar un altre augment que el de la misèria i l'explotació.

Per sobre de rumors i promeses demagògiques, els treballadors han de tenir present

(continúa a la pàg. 2)

LES SIRENES DEL CARIBE

Amb aquest títol tan poètic, « La Vanguardia » del 22 de novembre va publicar un amarg editorial perquè la crisi cubana no sols no ha desembocat en la guerra, sinó que ha virat cap a la negociació i està en vies de resoldre's per mitjans pacífics.

A l'editorialista de « La Vanguardia » el subleva el bon sentit que han demostrat els governants de la URSS i de Cuba que, com és notori, han salvat el món de la destrucció atòmica. « **Tanta melosidad despliegan los directores del juego entre La Habana y Moscú — escriu el Sr. Aznar — que no se sabe si son los diplomáticos del Kremlin y del Vedado habanero quienes así engatusan al mundo o si es que asistimos a un asueto de la comunidad de monjas de San Leandro, que preparan las más dulces yemas del mundo** ».

Els franquistes haurien preferit una actitud intransigent de la part de Khrúixtxov i de Fidel Castro que pogués servir d'excusa a Kennedy per a ordenar la invasió de Cuba, perquè ells pensen que aquest és l'únic mitjà per tal d'acabar amb l'estímul que per a la lluita antifranquista significa una Cuba socialista.

La ràbia, mal dissimulada, del Sr. Aznar és, per tant, perfectament explicable. Pel contrari, resulta incomprensible que algunes persones sincerament benintencionades se sentin defraudades perquè la URSS hagi propiciat el compromís que ha permès d'evitar la guerra.

En judicar l'evolució de la crisi cubana cal tenir en compte que, un cop iniciades les hostilitats, la URSS només hagués pogut impedir la invasió disparant els coets portadors de bombes termonuclears, la qual cosa és evident que suposa la guerra total, és a dir: la destrucció de Cuba i de gran part de la humanitat. D'altra banda, el compromís al qual s'ha arribat no és, com alguns afirmen, una concessió unilateral de la part de la URSS. La Unió Soviètica ha retirat de Cuba els coets i els bombarders, però els Estats Units s'han compromès a no invadir la illa i han aixecat el bloqueig.

Per a la URSS es plantejava la gran i difícil responsabilitat de salvar al mateix temps la sobirania de Cuba i la pau mundial. I aquest objectiu ha estat aconseguit, al menys momentàniament.

El propi Aznar ho confessa així en l'editorial citat quan escriu: « **A medida que pasa el tiempo, se hace más fuerte en nosotros la convicción que ya explicamos hace días: Rusia ha evitado la invasión**

de Cuba. Nos explicamos que en los campamentos del exilio anticastrista prevalecan sensaciones de adversidad y de esperanzas frustradas ».

Es cert que la crisi cubana no pot considerar-se resolta. Els Estats Units i els seus aliats mantenen el boicot econòmic envers Cuba, i els cercles més bel·licistes reclamen de Kennedy que es desdigni de la seva promesa de no invadir el territori cubà. I, com si aixó fos poc, el govern nord-americà reclama la inspecció de l'ONU sobre Cuba, a la qual cosa el govern cubà respon, amb tota la raó, que només acceptaria aquesta inspecció si s'estengués també a Florida i els altres llocs on es concentren les forces destinades a l'atac contra Cuba.

Si les negociacions en curs no progressen; si els Estats Units ne renuncien definitivament als seus plans intervencionistes per a liquidar l'Estat socialista cubà, la crisi pot tornar a agreujar-se, car la URSS no ha dimitit dels seus deures de solidaritat envers Cuba.

D'aquí la urgent necessitat que l'opinió pública mundial es mobilitzi en recolzament de la independència i de la sobirania de Cuba i en defensa de la pau mundial. Perquè si bé és veritat que la capacitat destructora de les armes modernes fa cada cop més absurda i inconcebible la guerra, no és menys veritat que aqueixes armes estan en mans d'elements disposats a fer saltar el món abans de consentir nous avenços dels pobles cap a la independència, la democràcia i el socialisme.

La potència militar de la URSS garanteix que si els imperialistes desfermen la guerra, seran destruïts. Però la garantia contra el perill que els imperialistes desfermin la guerra només pot aconseguir-se mitjançant la pressió de les masses populars, a cada país i en escala internacional, a favor de la coexistència pacífica i del desarmament general i complet sota control internacional.

Els bel·licistes americans han de sentir la condemna de l'opinió pública mundial. Els pobles del món han d'obligar els seus respectius governs a desolidaritzar-se de la política bel·licista dels Estats Units, a acabar amb la xarxa de bases militars ianquis a l'estranger i a seguir una política exterior de pau i de no ingerència en els assumptes interns dels altres Estats. Aquest és l'únic camí segur per a mantenir la pau.

(continúa a la pàg. 4)

Una catàstrofe-referendum

per Rafael Vidiella

la gran lliçó que es desprèn de la seva pròpia lluita en aquests darrers mesos: només a través de l'acció resolta i decidida podrà arrencar-se el salari mínim de 140, 150 o 160 pessetes que es necessiten per a poder viure dignament.

I quan afirmem això, els comunistes no diem que calgui oblidar les promeses dels jerarques sindicals. No, al contrari, cal recordar-les, però no com un paliatiu que paralitza l'acció i crea falses esperances, sinó per a esgrimir aquestes promeses, per a convertir-les en bandera de lluita, com un motiu més que justifica i dona raó a la nostra acció.

Tot fa preveure que la lluita pels salaris s'estendrà i desenvoluparà en un futur molt pròxim. Caracteritzant la situació de la classe obrera un camarada deia fa uns dies: « Comencen a sortir les primeres bombolles que anuncien que l'olla es posa a bullir un altre cop ». Presentint el temporal que s'acosta, els alts jerarques sindicals no omaguen — amb el pànic conegut — que « aviat tornarà a haver-hi vagues ».

Convé tenir present que la lluita per un salari mínim de 140, 150 i 160 pessetes, és una consigna popular i mobilitzadora a l'entorn de la qual la classe obrera pot lliurar grans lluites i anar preparant-se per a la Vaga General Política.

Estretament lligada amb aquesta nova situació, està la decisió del govern de restablir a les empreses els enllaços sindicals que van ser suprimits l'any 1960. Amb aquesta decisió volen reanimar i « justificar » els sindicats verticals que tan malparats han quedat després de l'onada vaquística d'Astúries i d'altres províncies.

Aquesta és una prova més de la feblesa del règim i dels sindicats, els quals es veuen obligats a restablir el que ells mateixos havien anul·lat. Però cal remarcar que tot i així els franquistes tractaran per tots els mitjans de convertir aquestes eleccions en una farsa, en una maniobra per tal de col·locar en els llocs d'enllaços a homes que no tenen res a veure amb els interessos dels treballadors.

Però la classe obrera, amb l'experiència que ha acumulat, està en condicions de lliurar la batalla a aquesta nova maniobra. Si les eleccions a enllaços sindicals són convocades, els treballadors han d'aprofitar-les per a imposar a cada lloc de treball els seus candidats, els obrers més conscients i combatius, exigint un mínim de garanties no sols per a que les eleccions siguin democràtiques sinó per a que els elegits puguin exercir el seu càrrec sense coaccions ni repressàlies. I si el règim imposa els enllaços al marge dels treballadors, aquests no els reconeixeran com a tals.

Per a assolir l'èxit en la lluita per un augment general de salaris, per a preparar a través d'aquesta i d'altres accions reivindicatives de tipus econòmic i polític, la Vaga General Política, la classe obrera necessita homes capaços d'orientar i de dirigir l'acció, necessita elegir els seus veritables representants. D'aquí la necessitat de continuar conjugant les possibilitats legals (com ho és l'elecció d'enllaços) amb les extra-legals (com ho són el desenvolupament i la consolidació de les comissions d'oposició sindical).

Impulsant i desenvolupant la lluita per l'augment del salari, pel dret a disposar de sindicats de classe i del dret de vaga, la classe obrera anirà enfortint les seves energies, millorant la seva organització, elevat la seva combativitat, i preparant — en la pràctica — la Vaga General Política.

A jutjar pels comentaris dels jerarques franquistes i de llur premsa, la catàstrofe del Vallès ha estat enviada per Déu com una mena de referèndum en favor de la dictadura. Així, tal com sona; car resulta que la generosa mobilització del poble en favor de les víctimes de la riada, no s'hagués produït sense « la suerte inmensa y el aliento y la presencia de S.E. el Jefe del Estado » i sense « contar con el mandado insuperable del señor vice-presidente del gobierno, capitán general Muñoz Grandes, y de los señores ministros de la Gobernación, Hacienda, Obras Públicas, Vivienda, Secretario General del Movimiento, a los que se sumaron rápidamente los de Industria, Trabajo y Presidencia del Consejo de Economía Nacional ».

Al menys, així ho afirmà el dia 26 d'octubre el governador civil de Barcelona. Afirmació que és un groller insult al poble de Catalunya; car el ponci, sense que els colors rojos de la vergonya li pujessin a la cara, s'atreu a dir que, « con su presencia — la del caudillo, la del vicecaudillo i la dels ministres —, galvanizaron la moral del pueblo catalán, que así se dedicó con a hincos e ilusión a trabajar sin descanso desde el primer momento ».

Ja ho sabeu, doncs, ciutadans de Barcelona, Sabadell, Terrassa, Rubí, Martorell, Cornellà, Les Fonts, San Quirze, Montcada i Ripollet. Resulta que vosaltres, davant la catàstrofe, vaú perdre la moral, quedàreu paralitzats de pànic i deixàreu, inactius, que als vostres familiars, amics i veïns s'els emportés la riada i només es va galvanitzar la vostra moral « desde el primer momento », en veure la providencial aparició — oh, miracle! — del caudillo dels angelicals ministres que l'acompanyaven.

Però com l'adagi català diu que abans s'agafa a un mentider que a un coix, allò cert és que si el mateix governador civil va arribar a Barcelona des de Madrid molt abans que els ministres i que el caudillo — i també va arribar tard —, no es compagina de quina manera pogueren Franco

i els seus ministres galvanitzar la moral del poble català « desde el primer momento ». I no ens ho inventem, puix que el propi governador civil, en les seves declaracions del 26 d'oct. feu es forços per disculpar-se d'haver arribat a Barcelona « en el primer avió que el mal tiempo dejó arribar al aeródromo del Prat », i només aleshores li va això permetre « imponerme — afegeix — con toda precisión y detalle de las circunstancias i magnitud de la catàstrofe ».

La qüestió, doncs, és ben clara. Si quan el ponci arribà a Barcelona li donaren amb tota precisió i detalls les circumstàncies i magnitud de la catàstrofe, no sols es demostra que el governador i el govern arribaren a Catalunya molt després que aquesta catàstrofe havia fet els seus estralls, sinó que es demostra també que « desde el primer momento » fou el poble qui es mobilitzà amb tota moral, amb tota moral, amb tota moral, per a salvar víctimes i per a frenar els malefics de la riada en allò que estés a les seves mans.

Les coses clares i que no vinguin ara el caudillo i els seus ministres i el sàtrapa de Barcelona a ornamentar-se amb plumatge aliè. I tant s'hi ornamenten que àdhuc amb els donatius que la solidaritat espanyola i estrangera ha recaptat per als damnificats sembla que també els donguin el caudillo i els ministres de llurs butxaques. Car el governador civil de Barcelona: parlant de que els damnificats tindran vida — ja veurem quan —, afegeix que « el señor ministro de Hacienda, con una generosidad sin límites », posà a disposició del Govern Civil trenta milions de pessetes per a despeses preeminents. És a dir — repetim —, com si fossin seus.

En resum: que com diguerem al començament, els catalans i tots els espanyols hem d'estar agraïts a la catàstrofe-referendum, puix que ella ens ha permès conèixer que Espanya té un bon govern que sap enterrar cristianament els morts i que sap repartir « generosamente » — quan no s'els embutxaquen Franco i la seva camarilla —, els diners dels altres.

UNA GRAN OPORTUNITAT PER ALS COMERCIANTS NO-MONOPOLISTES

A primers de novembre la Direcció General de Comerç Interior va publicar una disposició convocant eleccions completament democràtiques a les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació per a nomenar noves juntes directives. Aquestes eleccions que havien de celebrar-se el 25 de novembre eren les primeres que es convocaven després de la guerra civil. Així i el fet que la convocatòria s'anunciés segons el reglament de l'any 1911 (amb autorització per a presentar lliurement candidatures només amb 20 signatures) va provocar vives reaccions en alguns sectors de comerciants no-monopolistes que hi veien, amb raó, una concessió important de la dictadura, la qual fins ara ha estat mantenint durant 23 anys els seus homes al front d'aquests organismes econòmics.

Només a Barcelona això suposava, 45 càrrecs a cobrir per un total de 82.000 electors, i l'oportunitat per a les capes de la burgesia petita i mitja de poder sentir la seva veu en les Cambres. Malgrat les presses amb que van ser convocades les eleccions (presses motivades pel desig dels oligarques d'aprofitar la sorpresa i així assegurar-se l'elecció), a la premsa de Barcelona aparegueren manifestos iniciant

una campanya electoral contra els actuals « propietaris » dels càrrecs.

Posteriorment el Director General de Comerç ha anunciat que aquestes eleccions s'ajornaven fins el 10 de febrer. Totes les informacions coincideixen a apreciar que aquest canvi ha estat motivat per la divisió de criteris dintre del propi govern sobre aquest problema. Sols i la camarilla falangista pressionaven per a que aquestes eleccions fossin suprimides, i han obtingut l'ajornament.

Ara cal que els comerciants i industrials lesionats per la política econòmica de la dictadura aprofitin a fons l'oportunitat que s'els presenta. Cal que s'organitzin, que es posin en contacte entre ells i es reunixin per a discutir els seus problemes i elaborar les seves reivindicacions.

Si es mantenen vigilants contra tota maniobra que intenti desvirtuar el caràcter democràtic de les eleccions i es preparen des d'ara a la campanya electoral per a barrar el pas als oligarques, tenen possibilitats de conquerir una important plataforma legal per a fer sentir la seva veu, fer valer les seves reivindicacions i defensar els seus interessos.

ARRANQUEM JULIÀ GRIMAU DE LES URPES DE LA REPRESSIÓ FRANQUISTA

per Josep Roman

El passat mes de novembre ha estat detingut a Madrid el camarada Julià Grimau, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

Els criminals de la brigada político-social han sotmés el nostre camarada a les tortures més brutals i selvatges.

El ministre de l'Informació senyor Fraga Iribarne — que es diu catòlic i hom vol fer creure que és un «liberal» —, per tal de cobrir el grapat d'assassins franquistes, ha declarat a la premsa que el camarada Julià havia intentat matar-se.

Malgrat, però, les declaracions fetes per aqueix ministre a representants de l'opinió internacional que el camarada Grimau estava a mans d'un jutge civil, el govern franquista acaba de posar-lo a disposició del fatídic Coronel Eymar per tal d'ésser passat davant d'un Consell de Guerra amb tots els perills que això comporta. Cal veure quina quantitat de cinisme i hipocresia no pot enmagatzemar un ministre franquista «catòlic i liberal»!

El règim franquista creu que podrà gaudir de pau i tranquil·litat per a seguir aplicant la seva política d'entrega d'Espanya als imperialistes americans i tenir sotmesos els espanyols que reclamen substancials canvis polítics i socials, en retornar a l'època en què els Quintela i Polo assassiaven el camarada Matos a Barcelona i els camarades Recatero, Sanchez Biedma, el socialista Tomàs Centeno, a Madrid, i Casto Garcia Roza, a Gijón.

La tortura no és aplicada solament, després de 23 anys d'acabada la guerra civil, als que defensaren la República i als militants comunistes detinguts que lluiten coratjosament contra la dictadura, sinó que també en són víctimes el més actiu i dinàmic de la nova generació, els que no han fet la guerra civil com el comunista Vicens Cascarra, el catòlic doctor Pujol, el jove llibertari Conill, els estudiants Semperé, Ana Sellés i molts altres antifranquistes.

La repressió contra homes i dones procedents de totes les capes de la població i de totes les tendències polítiques, mostra l'amplitud de l'oposició al règim franquista i, a la vegada, el caràcter terrorista d'aqueix.

La tortura aplicada al camarada Grimau posa al davant de tot el poble, de totes aquelles persones dignes i de sentiments humanitaris, la necessitat de donar un gran impuls a la lluita contra la repressió policiàca, per arrencar el camarada Grimau i els milers d'empresonats antifranquistes de les mans de la dictadura.

Certament que fins avui i d'això ens en felicitem, són ja nombrosos els intel·lectuals que han aixecat la seva veu i han posat la seva signatura al peu de peticions contra les tortures i per l'amnistia; que el Col·legi d'Advocats de Barcelona va presentar un recurs contra el decret del govern franquista de setembre de 1960 que califica tot delictes d'opinió com atemptat a la seguretat de l'Estat i fa passar els antifranquistes detinguts davant d'un Consell de Guerra sumaríssim; que centenars de comissions i delegacions dels familiars i amics dels empresonats han visitat bisbes i capitans generals per a denunciar les tortures i entregar-los dotzenes de milers de signatures en favor de l'amnistia.

No és menys cert que la política terrorista de la dictadura del general Franco va tant a contracorrent de les tendències

d'arreu del món cap a la democràcia i la coexistència entre els homes amb diferents idees, que la causa dels empresonats i demòcrates espanyols ha somogut la consciència internacional en el seu favor.

Però la detenció i la tortura infligida a Julià Grimau exigeix de tot els espanyols un esforç molt més ampli i profund i, a la vegada, molt més combatiu i enèrgic. Exigeix la movilització conjunta de comunistes, socialistes, cenetistes, catòlics, progressistes, catalanistes, i tothom de sentiments humanitaris per tal d'assolir, com ha dit el camarada Santiago Carrillo, que Julià Grimau sigui el darrer espanyol torturat.

Els comunistes catalans cridem a totes les forces antifranquistes a manifestar-se unides contra la tortura i per l'amnistia. Que surtin milers de lletres dels llocs de treball, dels centres d'ensenyament, de

les barrriades i carrers, d'arreu de Catalunya exigint la llibertat de Julià Grimau, la dissolució de la brigada político-social i l'amnistia per a tots els presos i perseguits antifranquistes.

Crídem els advocats, metges, escriptors, tots els intel·lectuals, universitaris i homes de professions liberals a protestar contra les tortures i mals tractes que infligeix la brigada político-social, a defensar el camarada Julià Grimau, a intensificar la seva lluita contra les jurisdiccions especials i, en particular, a demanar l'anul·lació del decret de setembre de 1960.

Organitzem centenars de delegacions que manifestin a les jerarquies eclesiàstiques, militars i civils la indignació de tot el poble i la protesta per les tortures infligides als antifranquistes detinguts, que exigeixin l'amnistia. Que a les ciutats i pobles on hi hagin condicions s'organitzin manifestacions de masses per a protestar contra el terror franquista, per la llibertat de Julià Grimau i per l'amnistia.

L'ORGANITZACIÓ DE LES DONES

Entre els canvis que s'han produït en la consciència de les masses a rel del moviment vaguístic d'Astúries, destaca la incorporació cada cop més decidida de les dones a la lluita contra la dictadura.

Un bon exemple de combativitat i fermesa l'han donat les dones andaluses que fan la collita del cotó, enfrontant-se amb la policia i els terratinents i negant-se a treballar per un salari inferior al que exigien. I com no saludar la lluita de les obreres de la SIEMENS que, amb els seus companys de treball, han despertat l'admiraçió del nostre poble?

Aquestes accions i tantes d'altres adquireixen major significació perquè són l'expressió, el reflex, de la presa de consciència de milions de dones, del profund desig que les anima no sols de que les coses canviïn sinó de contribuir a que s'operin l'abans possible aquests canvis.

Popularitzar i explicar entre aquestes dones obreres, camperoles, intel·lectuals, mestresses de casa que «la pròxima etapa fonamental de la lluita per a abolir la dictadura feixista és la vaga general política», mobilitzar-les i organitzar-les per a que la seva participació en la preparació i realització d'aquesta elevada forma de lluita sigui massiva i decidida, és una tasca que no pot oblidar cap organització del Partit.

Cada comitè del Partit, cada militant, que miri atentament al seu entorn, veurà les immenses possibilitats que existeixen d'organitzar les dones.

El descontent i la protesta bullen contra la pujada ininterrompuda dels preus. En aquests últims dies, al mercat de Verdún de Barcelona, les dones han manifestat la seva indignació bolcant els cistells de les parades. Les dones del nostre poble ja en tenen prou de viure enlamièria, amb salaris de fam.

A cada barriada obrera hi han problemes de vivenda, d'escoles, de dispensaris, d'urbanització i de sanitat. I les dones són les primeres a manifestar la seva protesta perquè són les primeres a sofrir les conseqüències d'aquest estat de coses.

Ja és una tradició gloriosa la constant i meritòria activitat de centenars de dones en defensa dels presos polítics, exigint l'amnistia.

I quan encara és recent el perill que ha passat el país durant els dies de la crisi cubana — i que continuarà pesant al seu damunt mentre hi hagi bases americanes a Espanya — la lluita per la pau, pel desarmament, contra les bases ianquis, ha de ser una preocupació que presideixi l'activitat de les dones.

Al voltant d'aquestes i d'altres reivindicacions, les organitzacions del Partit han d'ajudar a crear a cada lloc de treball, a cada poble, a cada barriada, a cada centre cultural o professional, grups de dones antifranquistes que amb la seva orientació dirigeixin i elevin l'acció de les masses femenines.

A molts llocs, del que es tracta no és de «descobrir» dones actives, conscients i abnegades. Aquestes dones — si no s'és cec — es troben a tot arreu. Del que es tracta és de passar dels plantejaments generals sobre el treball entre les dones, a les mesures concretes d'organització que permetin orientar-les i dirigir-les.

Es alligona la recent experiència d'un Comitè de Catalunya: han estat suficients unes quantes converses amb les camarades del Partit d'aqueixa organització per a que elles mateixes iniciessin amb intel·ligència i gran iniciativa un important treball de masses juntament amb dotzenes d'altres dones antifranquistes.

Aquest és el camí: donar forma organitzada a la predisposició, energia i voluntat de milers de dones del nostre poble.

Aquesta tasca és necessària i inajornable. Avui, per a orientar i mobilitzar a l'entorn de la consigna de la Vaga General Política aquesta gran força que són els milions de dones antifranquistes, i demà per a obtenir sobre aquesta sòlida base una àmplia organització democràtica de dones que jugui el paper que li correspon en la consolidació i desenvolupament d'un règim democràtic.

MÉS SOBRE LA VAGA GENERAL POLITICA

Reproduïm a continuació la part principal d'un important article que, amb aquest títol, va publicar « Mundo Obrero » en el seu número d'octubre.

La pròxima etapa fonamental de la lluita per a abolir la dictadura feixista és la **vaga general política**. Aquesta etapa ha madurat amb les lluites d'abril i maig i amb totes les accions i esdeveniments que s'han produït després. Però la vaga general política, que en determinades circumstàncies podria ser el preludi i àdhuc la primera fase de la vaga nacional, requereix una tasca de preparació múltiple i complexa per part dels comunistes i de tots els elements combatius i conseqüentment antifranquistes.

Es tracta, en primer lloc, de popularitzar i explicar ampliament la necessitat d'emprar aquesta elevada forma de lluita. Hem de convèncer les masses que actualment aquest és el mitjà més eficaç i, pràcticament, l'únic de què disposem per a mostrar de forma inequívoca que el poble condemna la dictadura feixista. Un poble que careix de tota possibilitat institucional de mostrar com rebutja el règim que l'oprimeix, no té altre camí que la vaga política o l'insurrecció. La insurrecció tractem d'evitar-la i — en qualsevol cas — és la forma de lluita més aguda i elevada, que requereix condicions objectives i subjectives que encara no existeixen i que no es poden crear artificialment. Hem de fer veure que en aquesta conjuntura nacional i internacional, la vaga general política pot fer el major bé a Espanya, als seus pobles, i el major mal a la camarilla corrompuda de Franco. És de la més gran importància convèncer en primer lloc els treballadors de la necessitat i la possibilitat de la vaga general política. L'experiència de les derres vagues i esdeveniments ens suministre un inesgotable arsenal d'arguments.

La tasca d'agitació a l'entorn de la consigna de la vaga general política ha d'ocupar l'espai fonamental en els nostres òrgans propagandístics; ha d'originar la multiplicació de tota classe de fulls aconseguïda no sols amb els mitjans usuals sinó amb l'emulació de Comitès, grups, militants, amics i simpatitzants; és a dir: de tots els qui poden procurar-se mitjans, per rudimentaris que siguin, per a imprimir i divulgar fulls, o per a pintar les parets. Ensenms, una arma importantíssima, a la

qual hem de recórrer activament, és l'agitació verbal. Cada organització del Partit ha de proposar-se que els seus membres realitzin, d'acord amb un pla, una tasca d'explicació a les fàbriques, empreses, centres culturals, barriades i pobles; que cada comunista es converteixi en un agitador, i cada agitador tingui la responsabilitat concreta d'un lloc determinat. També els estudiants i els intel·lectuals comunistes han de llençar-se a aquesta agitació d'una forma sistemàtica i organitzada en llurs medis específics i entre els obrers i camperols, en tots els cassos que els sigui possible. No cal dir que aquesta classe d'activitat pertoca, tant com a nosaltres, als militants i simpatitzants dels grups no comunistes que propugnen la vaga general política. Així, milers de comunistes i altres antifranquistes concorreran a portar les idees mobilitzadores essencials a milions d'espanyols.

Però l'agitació no és tot; amb l'agitació solament no es va cap a la vaga general política. Cal realitzar un esforç per a elevar la consciència d'aquests sectors de la classe obrera i de les masses que encara dubten de la seva força. I això ho aconseguïrem ajuntant-los a plantejar i a lliurar lluites reivindicatives parcials per un salari base decent, contra els ritmes esgotadors que imposen les empreses, contra els anomenats « convenis col·lectius » fets a la seva esquena, i per llurs drets socials i polítics. En aquestes lluites parcials els treballadors s'uneixen, s'organitzen, adquireixen consciència de la seva força, es trempen. La preparació de la vaga general política es fa avui, en gran mesura, a través d'aquestes accions. Cal defugir la idea que per a preparar-la el millor és estar-se quietes i « conservar les forces » fins el dia D; això pot ser aconsellable en certs moments per a aquells destacaments de la classe obrera que amb les seves lluites s'han posat en condicions i ja estan preparats. Però on no hi ha la mateixa experiència de lluita, les accions parcials són indispensables; aleshores ja no es tracta de « conservar les forces », sinó de **desenvolupar-les, de trempar-les** i això s'aconsegueix, sobre tot, lluitant.

Juntament amb l'agitació i les accions parcials cal considerar amb tota la seva importància el factor **organització**. La vaga general política **no s'improvisa, s'organitza**. L'element més important de la seva organització són les comissions de fàbrica, d'empresa, de taller. Hem d'ajudar els treballadors a crear-les per tot Espanya, amb els homes i les dones més conscients i decidits, qualssevol que siguin la seva ideologia o les seves creències, sense visió estreta ni sectarisme. No es tracta de portar a aquestes comissions tal o tal patum que fa anys va ser un element destacat però que avui representa un frè per la seva passivitat i les seves vacil·lacions, es tracta de posar-hi els homes — veterans o joves — més capaços i més enèrgics, que estan disposats a donar l'exemple quan arribi el moment.

Aquesta tasca d'organització cal que es prolongui per dalt, en els pobles, ciutats i províncies, explicant i utilitzant totes les possibilitats per tal d'arribar a constituir a tot Espanya una xarxa de Comitès de Vaga. Cal que fem un esforç per a entrar en contacte, on actuïn, amb els camarades socialistes, amb els militants catò-

lics, amb tots els elements democràtics i antifranquistes actius. L'acord amb ells no sempre serà fàcil; requerirà paciència, un ampli i tenaç esforç de persuasió i sense dubte serà molt facilitat per l'ambient que sapiguem crear entre les masses en favor de la vaga general política. En tots els contactes amb altres forces tindrem que posar el màxim compte a no descobrir perillosament la nostra organització i els nostres dirigents, sense que aquests consideració ens impedeixi explorar i emprar totes les possibilitats d'unitat.

En escriure aquestes línies encara no és clar el punt de vista de les direccions nacionals d'altres grups i partits sobre la vaga general política. Aquest punt de vista, si és favorable, tindrà gran importància perquè facilitarà les coses. Però ja des d'ara tenim que tenir en compte que en les posicions de les direccions nacionals d'altres forces influirà decisivament la pressió de les masses, l'obtenció per el nostre treball i el d'altres elements combatius d'un estat d'opinió resoltament favorable a aquesta acció entre els treballadors i el poble. No oblidem que en les vagues passades aquestes direccions es pronunciaren favorablement en el curs dels esdeveniments i sota la seva pressió, i no anteriorment.

Un altre aspecte que tenim que considerar en la preparació de la vaga general política serà la tasca d'explicació de cara a l'Exèrcit, les forces de seguretat, i, evidentment, de cara a les capes burgeses de la població. Necessitem rodejar l'acció dels treballadors, que és una acció per Espanya i per la democràcia, del més ampli escalf nacional, de la més diversa i general solidaritat. Cal que tots els espanyols compreguin que la vaga només va contra la dictadura feixista del general Franco i que del seu èxit depèn en part que el problema polític espanyol es pugui resoldre sense una nova guerra civil.

D'altra banda encara resta l'elaboració definitiva dels objectius de la vaga general política. El seu sentit general és clar i ve determinat per totes les lluites de les quals serà una nova i més elevada etapa, és a dir: l'abolició de la dictadura, el restabliment de les llibertats democràtiques, i el reconeixement de les reivindicacions de la classe obrera, dels camperols i de la intel·lectualitat. Però certes precisions necessiten una major elaboració a la qual aquestes han de contribuir en el període de preparació. Al mateix temps cal que juntament amb els objectius comuns a tot el país, a cada empresa, poble, ciutat o regió, tenint compte de les condicions particulars, s'afeixin els objectius locals que donin una idea més clara, més directa, més convincent **a cada vaguista** del sentit de la seva participació en aquesta acció democràtica i antifranquista.

Tot el que hem exposat demostra les complexitats de la preparació de la vaga general política. Confirma que cada organització, cada comitè, cada militant del Partit han d'emprendre aquesta tasca com homes polítics, amb agilitat i iniciativa, capaços de valorar els seus diversos i importants aspectes, de combinar armònicament els uns i els altres, de presionar simultàniament les diverses tecles que cal tocar. I tot això ha de realitzar-se sense oblidar que lluitem contra un règim policíac i que tenim que preservar les nostres organitzacions i els nostres militants dels cops de l'enemic. En realitat, la preparació de la vaga general política exigirà una elevació de la qualitat del treball i de la combativitat de cadascuna de les organitzacions del Partit. Sense impaciències ni precipitacions, però sense perdre un minut, mans a l'obra!

(Vé de la pàg. 1)

En el compliment d'aquesta tasca universal, els pobles d'Espanya han d'exigir que l'Exèrcit espanyol es faci càrrec immediatament del control d'aqueixes bases, la cancel·lació del pacte hispano-nord-americà, que expira en 1963, i la proclamació d'una política exterior de neutralitat.

Espanya ha de seguir en aquest ordre l'exemple del Marroc, que per a salvaguardar la seva seguretat i la pau mundial a obligat els Estats Units a un compromís formal amb termes fixats, per tal de liquidar les bases que sobre el territori marroquí els havia concedit França abans de la proclamació de la independència.

Mitjançant cartes i resolucions col·lectives; emprant fulls i inscripcions a les parets — com ja s'ha començat a fer a Barcelona — i per altres mitjans, tot Espanya ha de cridar la seva solidaritat amb Cuba i la seva voluntat de contribuir a la salvaguarda de la pau mundial.